

Kapitola č. 4: Sen

"Tady máš mou adresu. Až se uzdravíš, tak tě očekávám. Jestliže Karel přežil, tak musíme začít pátrat, jestli neexistuje něco jako další Spáč."

"Nějak tak. Doufám, že se mi podaří mou léčebnou kúru nějak popohnat. Náš drahý Nephilimí kámoš by mohl být kdekoli a nechci vidět, co právě dělá."

Lara se pousmála. "Nejspíš by se ti z toho udělalo ještě hůř, než ti je teď."

"Jasně. Jako kdyby to šlo."

"Takže..."

"Neboj. Do Anglie se dostanu co nejdříve, jak jen to bude možné."

"Fajn. Takže zatím zdar."

"Ahoj."

Jejich rozhovor byl krátký a rychlý. Kurtis chápal, proč Lara chtěla tak rychle opustit Prahu. Jak dny plynuly, tak se Karlova šance na úspěch –ať už v čemkoli- zvyšovala. Navíc ji už silně otravovalo život, že ji policie hlídala na každém kroku. Jistě, zprostiti ji obvinění, ale už jí nevěřili. Takže jediné, co chtěla, bylo se dostat do Surrey a na pár dnů si odpočinout. A pak, a to byla pevně rozhodnutá, se postará, aby Karel už nikdy nikomu neotravoval život.

Zatímco se ji tyto myšlenky honily hlavou, Kurtis ji pozoroval, jak odchází z nemocnice a mizí v Pražských ulicích. Jeho tichý hlas se rozléhal po prázdném pokoji, když si sám pro sebe řekl.

"Buď opatrná, Laro. Nikdo neví, co tohle může přinést..."

---Později---

Byla doma. Konečně! Domov, sladký domov, nebo jak se to říká. Byla totálně vyčerpaná, z dlouhého letu i z veškerého stresu, který prožila v uplynulých dnech. Jistě, měla by začít hledat nějaké informace a vůbec...ale kdo se o to stará? Po pár minutách už pravidelně oddechovala ze spánku, který v sobě nesl zprávu...

Stála na chodbě jakési staré budovy. Před ní byly vysoké, železem pobité dveře, které otevřela a vešla do velké místnosti, co vypadala jako nějaký chrám. Ozdobné sloupy, obrazce na zdech, louče...a také oltář, na kterém bylo položeno tělo. Lidské tělo. Bylo celé bílé a ztuhlé, zakryté černou látkou. Než stihla zjistit, kdo to je, náhle uslyšela vzdáleně povědomý hlas.

"Takže se setkáváme znovu, Laro Croft."

Karel! Takže BYL naživu, bastard! Chtěla ho zabít, zastřelit ho hned tam, kde stál, ale nemohla. Jakoby ji něco drželo...

Ušklíbl se. "Vidím, že jsi trochu zmatená, nebo ne?"

"Myslím, že bys měl být mrtvý, nebo ne?" odpověděla stejným tónem jako on, ignorovala jeho předchozí otázku.

"Ne, smrtelníku, já nejsem mrtvý a ani nemyslím, že bych měl. Ale ty jsi."

Cože? "Už jsi se někdy pokusil vyléčit svou...duševní nemoc? Nebo to je poprvé, co máš halucinace?" zeptala se ironickým hlasem.

"Jestliže mi nevěříš, možná tě přesvědčí tohle." S těmi slovy mávnul rukou k oltáři.

Přiblížila se ke kusu kamene a pomalu začínávala očima přejíždět tělo. Byla to žena, popelavě bledá, s hnědými očima, dlouhými hnědými vlasy...BYLA TO ONA!

"Co je tohle za trik, Karle?!" vyštěkla nevěřícně. Jedinou odpovědí jí bylo zlomyslné uchechtnutí.

"Myslíš, že to je trik? Iluze? Tak se přesvědč! Dotkni se svého vlastního těla! Pak pochopíš, že to je realit-"

"NENÍ! A sklapni!"

Pár sekund poté, co ta slova opustila její rty se dveře znovu otevřely a dovnitř vklopýtal někdo jiný. Kurtis.

"Sakra, Kurtisi, co tady děláš?!"

Nezdálo se, že by ji slyšel. Místo toho vykřikl, "Laro!" a hnal se k oltáři. Snažil se zjistit, jestli stále dýchá, nebo její puls. Nadarmo.

Proč se mnou nemluví? Je snad slepý? Nebo...může mě vidět..? Přišla k němu a dotkla se jeho ramene, tedy, pokusila se o to. Její ruka projela jeho tělem, jako kdyby byla ze vzduchu...jako kdyby byla duch...

"Takže, teď už mi věříš?" zeptal se Nephilim pobaveně.

"Ne..." zašeptala zděšeně.

"Tady nevidíš, co se děje právě teď, ale co se STANE..."

"NE!"

Probudila se, celou tvář měla pokrytou potem. A další noční můra. Do háje, vyspím se konečně někdy?!

"Máš špatné sny, Laro?" optal se klidný, mírný hlas.

"Winstone?"

"Ano. Jsi v pořádku?"

"Jo, fajn...jen noční můra, vždyť víš..." sklopila oči.

"Nepotřebuješ nic? Jestli chceš, udělám ti nějaký čaj." zeptal se starostlivě.

"Ne, děkuju. Promiň, že jsem tě vzbudila."

"V pořádku. Tak, dobrou noc, lady-" větu nedokončil, protože po něm Lara hodila polštářem. Ze tmy se ještě ozval pobavený smích, tlumený náraz, polštář jí přilétl zpět a bylo slyšet Winstonovu poznámku, "Dobrá muška."

Lara se ušklíbla a předtím, než mu popřála dobrou noc, dodala, "To už je prostě reflex."